

Carta del prelat (1 d'octubre de 2018)

En el 90 aniversari de la fundació de l'Opus Dei, el prelat convida a valorar els dons de Déu i donar-li gràcies.

01/10/2018

Estimadíssims, que Jesús em guardi les filles i els fills!

Demà fa 90 anys del 2 d'octubre del 1928: «Aquell dia el Senyor va fundar la seva Obra, va suscitar l'Opus Dei» (*Apunts íntims*, núm. 306), va escriure sant Josepmaria poc temps

després. L'alegria amb què celebrem aquest aniversari és, alhora, acció de gràcies a Déu, que enriqueix contínuament la seva Església amb dons i carismes: «Enaltiu el Senyor: que n'és, de bo! Perdura eternament el seu amor» (Sl 118, 1). Davant del nostre Pare s'obria un panorama immens: cooperar en la reconciliació del món sencer amb Déu, a través del treball professional i de les altres circumstàncies de la vida ordinària.

Considerem la primacia de Déu: és Ell qui *va fundar la seva Obra*, i qui la continua portant endavant. Com en tota l'Església, es compleixen les paraules de l'Evangelí: «Amb el Regne de Déu passa com quan un home sembra la llavor a la terra: tant si dorm com si està despert, de nit i de dia, la llavor germina i creix, sense que ell sàpiga com. La terra, tota sola, dona fruit: primer brins, després espigues, i finalment blat granat dins les espigues» (Mc 4,

26-28). Sant Josepmaria va posar-hi el que estava de part seva: una oració intensa, una lluita interior decidida i una infatigable iniciativa apostòlica. Tanmateix, va tenir sempre la convicció que tota aquesta força que l'impulsava a servir les ànimes venia de Déu: «T'agraeixo, Senyor, que hakis procurat que jo compregui, de manera evident, que tot és teu: les flors i els fruits, l'arbre i les fulles, i aquesta aigua clara que salta fins a la vida eterna. *Gratias tibi, Deus!*» (*En diàleg con el Señor*, p. 308). La primacia de la gràcia de Déu és igualment real en tota vida cristiana, en la vida de cadascuna i de cadascun.

A més de considerar el do de Déu, renovem el nostre agraïment perquè ha volgut comptar amb nosaltres per fer-nos col·laboradors seus (cf. 2 Co 6, 1), malgrat la nostra poquedat. De vegades ens pot semblar que, en realitat, el nostre paper en els plans

de Déu és irrellevant; tanmateix, Ell es pren seriosament la nostra llibertat, i compta veritablement amb nosaltres. Pensem en aquell noi que va saber posar la poca cosa que tenia —cinc pans i dos peixos— a les mans de Jesús: a partir d'aquest gest de generositat, Crist va donar de menjar a una multitud (cf. *Jn* 6, 1-13). Déu compta també amb la nostra correspondència diària, feta de coses petites que s'engrandeixen per la força de la seva gràcia. I així, dediquem els nostres millors esforços a buscar-lo en la nostra feina, a servir les persones que ens envolten, procurant mirar-les i estimar-les com Ell, a fer present al món, de mil maneres diferents, la llum i l'escalfor que ha posat als nostres cors. Tot això és la nostra petita col·laboració de fills, de la qual se serveix el nostre Pare Déu per obrar meravelles en les ànimes.

Ben aviat començarà el Sínode sobre els joves, la fe i el discerniment vocacional. Continuem pregant, demanant llums i impuls perquè el missatge de Jesús continuï arribant a molts nois i noies, i es decideixin a seguir-lo generosament pels diferents camins que hi ha a l'Església. La proximitat d'aquest esdeveniment eclesial amb l'aniversari de l'Obra ens pot ajudar a veure la nostra vocació personal amb una renovada il·lusió, pròpia d'un cor jove i enamorat. El nostre Fundador no va perdre mai aquesta joventut d'ànima. Va passar per moltes contrarietats i sofriments; tanmateix, es va mantenir sempre jove pel seu amor al Senyor. Ens manifestava així el secret de la seva vitalitat: «Quan reso al peu de l'altar al Déu que omple d'alegria la meva joventut, em sento molt jove i sé que mai no arribaré a considerar-me vell; perquè, si soc fidel al meu Déu, l'Amor em vivificarà contínuament:

es renovarà, com la de l'àliga, la meva joventut (cf. *Sl* 103, 5)» (*Amics de Déu*, núm. 31). Si ens mantenim units al Senyor, serem sempre joves, i Ell continuarà fent l'Obra, sempre antiga i sempre nova, als diferents llocs, cultures i temps.

Per a una vida humana, noranta anys són molts; en canvi, per a l'Obra són certament pocs. Seguim com a l'inici: que això ens serveixi com un record del do que hem rebut i de la bonica missió que Crist ha posat a les nostres mans.

No deixeu d'acompanyar-me amb la vostra pregària i, sobretot, acompanyem aquests dies el Sant Pare per anar tots junts a Jesús per Maria.

Amb tot l'afecte us beneeix

el vostre Pare

Roma, 1 d'octubre de 2018

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/article/carta-del-
prelat-1-d-octubre-de-2018/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/article/carta-del-prelat-1-d-octubre-de-2018/) (08/08/2025)